Vasile POSTEUCA

Gânduri pentru Exil.

(Mankato) - U.S.A. 1969.

5 pag.

...

GANDURI PENTRU EXIL

Blestemul de a fi e x i l a t i in e x i l, de a nu gasi nici o intelegere in lumea vestica pentru lupta noastra crestina si nationala in fata comunismului ateu si miseleste international,ne impinge cu violenta din domeniul politic in cel religios. Nu ne sunt amenintate numai drepturile individuale, nu ne sunt robite numai neamurile in care credem si in libertatea carora am vrea sa ne implinim, ci ne este hartuit si vandut insusi sufletul. Ne este atacata o m e n i a, odata cu satanica incercare de a organiza si conduce, adica exploata planeta in afara ordinei naturale, inafara lui Dumnezeu. Din acest blestem, i n t o a r c e r e a nu mai este posibila. Faptul de a fi fugit de dracul ca sa dam de nanasii lui, mari, atotputernici, materialisti, cinici si batjocoritori in fata valorilor spirituale si a ideii de divinitate si raspundere morala, nu ne ingaduie nici o alta iesire din acest impas si blestem istoric, decat continuarea mersului, a urcusului obositor, spre dimensiunea de risc si cumplita distanta a libertatii interioare, spre moartea la lume si acceptarea bucuroasa a jertfei. Cei ce gasesc o solutie, chiar daca de protest fata de vanzarile si demisiile vestice, in dialog si coexistenta, in politrucire si darea dupa deget, nu fac decat sa se condamne singuri la moartea cea fara inviere. Aceasta amarnica dialectica a exilului, odiseea exilatului nu e de ieri ori de azi. E veche de cand istoria umana. Ea a chinuit si ingenunchiat pe toti aceea care au indraznit sa continue o lupta sfanta dincolo de hotarele tarii lor, inafara neamului, cautand adapost la alte neamuri si puteri, prietene ori macar manate de aceleasi idealuri. Batranul Benes, spune in i n s e m n a r i l e sale, ca cei mai multi exilati sfarsesc prin a uri si a vinde idealurile sfinte cu steagul carora si-au infasurat inima la plecare, cand au luat lumea'n cap. Dar, exilul de azi, cu milioanele de persoane deplasate, varsate in univers, nu poate fi comparat cu cele de ieri. Prin maretia si satanismul fortelor care au fost in tranta in cel de-al doilea razboi mondial, dislocarile de mase ce au avut loc in fata puhoiului comunist, imediat dupa el, au aruncat in balanta, elemente ce depasesc politicul, sguduind grindarele inalte ale conceptiei despre lume, raporturile omului cu Dumnezeu, integrarea lui traditionala in familie si comunitatea nationala. Aceasta asvarlire a milioane de oameni in suvoaiele raului si ale suferintii, nu mai poate fi solutionata si lecuita cu lasitati, lepadari si intoarceri. Chiar daca oamenii se intorc, problema ramane, blestemul se aude hauind, sgaltaind stalpii planetei, adancurile constiintei umane. Daca exilul nu si-a putut gasi casa si prag sub meridianele vandute ale planetei, atunci cu siguranta, el nu are cale intoarsa. Chemarea lui, vocala lui de destin, e mult mai luminoasa. El trebuie sa creieze prin tragedia si jertfele sale, lumea mai buna, mai dreapta, guvernata de legi si valori morale si spirituale, pe care a visat-o si a cautat-o.

In momentul de fata ne invaluie intunerecul de dinaintea clipei cand Dumnezeu a ziz luminii sa fie. Sunt zeci si sute de dovezi clare ca oameni de mare raspundere politica din Vest, oameni ce ocupa pozitii-cheie in strategia lumii libere si democratice, simpatizeaza

cu comunismul, il sustin, il valideaza, il ajuta spre victorie. Si nu numai oameni izolati, nu numai cazuri de psihopati si tradatori ai adevarului si ai destinului uman liber, ci clanuri intregi, forte secrete, mafiotice, duc lupta impotriva lui Hristos si a lui Dumnezeu, folosindu-se de salbaticiile, ura si nebunia destructiva a hoardelor marxist-leniniste, favorizand, din interese tactice si de moment, inaintarea puhoiului stangist. Pentru a da timp fortelor rusesti sa se dezvolte la maximum, advocatii lui Satan au inventat toate formulele posibile ale miseliei si minciunii, de la coexistenta la dialog, de la necesitatea guvernarii planetei i n d o i la teoria umanizarii treptate a comunismului care, zic ei, merge in mod inevitabil de la uciderea fara mila si fara judecata a zeci de milioane de oameni, spre blandetea mielului. Tot acestor mari tifoane cu morfina si anestezice apartin si predicile pentru pace, ca si ridicola speculare a conflictului ruso - chinez. Emasculat si obezit de prea mult materialism, acest Vest nu numai ca se joaca in mod iresponsabil si tradator cu propria sa libertate, cu propria sa viata, cu insasi destinul planetei, ci nimiceste si dreptul omenirii la mantuire, la un raport de dragoste si ascultare fata de Dumnezeu.

De aceea, indraznim sa spunem raspicat ca exilul se afla i n c a o d a t a i n e x i l. Tarmul pe care ne-am salvat din valurile ucigatoare ale oceanelor, se surpa vazand cu ochii, e impins in apa de slugile ateismului. Lumea pe care am asteptat s'o gasim la sosire, nu exista inca. E un continent care inca nu a esit din valuri. Si pentru a lua formele credintelor si nadejdilor noastre, aceasta lume are nevoie de eforturile umerilor nostri, de rugaciunile incandescente ale inimilor noastre.

Sunt multi frati de exil care nu ne vor intelege. Au plecat de acasa „in lapte" si nevoile vietii i-au impins spre alte atasamente si legaminte, mult mai tari decat cele de ieri. Cand le vorbim de nevoia de a ne gasi Patria pierduta, l a n g a c e r, ei se uita la noi cu un fel de pretinsa si sireata mirare, facandu-se de catre padure, plecand pentru niste r e s t r u c t u r a r i. In fond, s'au vandut. S'au coborat in hrube, au depus juraminte draconice. Nu mai sunt e i, cei de ieri. Precum Iorga candva, nu mai era el insusi. Nu mai au in inima tara, ci isi apara niste aparente, niste sedinte ascunse de joi seara, cu ciudate tartamuri de gat, batjocorindu-l pe Hristos, scuipandu-l si calcandu-l in picioare. Acestia nu ne mai inteleg. Trec dincolo de intelegere. Ne urasc si ne prigonesc. Ne lovesc cu cumplita miselie. Noi, de doua ori exilati si ei, d e d o u a o r i t r a d a t o r i.

Dar dialectica aceasta amara a exilului, nu are nimic de-a face cu barbatia luptei in care am intrat, in care avem atatia morti si atatea oseminte. In imensa lui majoritate, exilul se tine splendid. Din toate manifestarile romanesti la care am participat in aceste decenii de destarare si singuratate, am putut vedea ca agentii, politrucii intrusi in vest, defetistii, a l a t u r a t i i mafiilor, nu fac prin exceptia lor decat sa intareasca regula binelui, sa dea noi intensitati adevarului national si crestin care ne mana in furtuni si da sens ceresc luptei noastre.

Natural, ca cei ce se asteptau la platforme gata construite, pentru a tine discursuri si a porni spre guvernari, se vaita si se lasa cuprinsi de uri si targuieli necinstite, grabite. Singura scandura sub picioarele noastre suna a sicriu, a pregatire de moarte. Raul este atat de adanc instapanit in lume, incat biruinta care va

veni va fi numai biruinta prin martiriu. Planeta e impartita in doua, dar frontiera despartitoare nu mai coincide cu cortina de fier, ci cu cortinele miseliei, cu interesele satanice inexplicabile ale mafiilor care s'au inscaunat in cancelariile politice. Iar pentru noi, linia despartitoare trece numai prin sangele clocotit al inimii chinuite, care vrea, nu guvernari cu orice pret, ci inviere si mantuire, dupa o dreapta implinire in lume a destinelor nationale. Ne-am permis aceste balansari pe funia i n a l t a a pericolelor de azi, numai pentru a ne pipai mai bine identitatile sufletesti si a incerca sa ne intalnim cu nivelurile din noi unde domneste tacerea si de unde izvoraste lumina. Marele pelerinaj al e x i l u l u i i n e x i l de-abia acum incepe.

* * *

Problema culturii in exil, si mai ales a culturii românesti, a fost si este insasi problema r e s p i r a t i e i noastre. Generatia noastra s'a ridicat pana la nivelul ametitor si purificator al Majadahondei, numai fiindca a avut acces la metafora, pentruca a depasit, cu milioane de ani-lumina, valea cu umbre a politicului. De aceea, in exil, intelectualii romani nu s'au marginit numai sa-si continuie acele exercitii a d i n t e g r u m ale meditatiei si creatiei, ale studiului laborios si ale cercetarilor stiintifice, ci au fondat si institutii menite sa adune si sa scape de la ardere si bestiala nimicire, realizarile noastre artistice si stiintifice de dinaintea potopului rosu. Asa au luat nastere BIBLIOTECA ROMANA de la Freiburg, si Societatea ACADEMICA ROMANA, FUNDATIA IULIU MANIU din New York, INSTITUTUL DE CERCETARI SOCIOLOGICE din Pittsburgh, si atatea altele. Grija viitorului si a continuitatii romanesti in lume, se mutase la un moment dat, din tara, in inimile libere ale exilului. Si trebuie sa spunem ca exilul s'a implinit frumos, ca nivel cultural. Avem oameni de mare vaza si valoare care s'au i n c e t a t e n i t pe planeta prin creatiile lor literare si artistice, prin contributiile lor de rara importanta stiintifica si filozofica. Ne-am dat seama bine de acest lucru, la Congresul Societatii Academice Romane, de la Washington, D.C., din vara aceasta, unde inaltimea tinutei cu adevarat academice si a prelegerilor oferite, s'a pus pe tapet problema culturii, in insasi esenta si misiunea ei. Si mai mult decat atat: s'a definit c u l t u r a r o m a n e a s c a in tot ce are ea mai valabil si specific, mai planetar si etern. In mod nativ si subconstient s'a pus mereu accentul, acolo, pe v e r t i c a l a c u l t u r i i, pe acea atotcuprindere a s t i r i i romanesti care raspunde'n mistica nationala, ce se hraneste din chemarea si splendoarea omului si pamantului romanesc, ca sa vorbim ca Mihai Niculescu. De aceea intrusii coexistentei si dialogistii s'au simtit tare prost in arena de la Washington, barati de tacerea atat de graitoare a Monseniorului Barlea, respinsi cu demna vehementa de plenul congresului. Au fost putini si foarte irelevanti acesti calcatori in strachinile culturii si se vede, misiunea lor a fost ca sa dea ghiont si mai definit luminii spre tribuna afirmatiilor spirituale, spre acel adevar care-l face si-l tine pe om liber. Un japonez (cred ca Daisetzu Suzuki) a afirmat ca cea mai mare avere si mandrie a culturii japoneze sunt o a m e n i i m a t u r i. Credem ca avem dreptul la aceasta mandrie si pe planul culturii romanesti. Chiar si in exil, cultura romaneasca a dat o a m e n i. Tineretul de ieri, azi batran, a ramas t a n a r, splendid naravit la zborul pe verticala, sfidator

de pericole si de moarte, capabil sa infrunte riscul piscurilor si bataile furtunilor, aparand dreptatea romaneasca, destinul neamului nostru fara destin. Fata de acest fundal de sanatate morala si de experienta mistica a culturii romanesti care se mentine atat de minunat pe linia Luceafarului, timoratii si uscatii arenei noastre culturale nu pot decat sa se faca ridicoli, sa se dea in gat pe ei insisi, terfelindu-si numele si sufletul cu ieftine dialoghizari si rusinoase lepadari si restructurari. Pentruca daca politicul se poate satanizavi vinde la tarabele de aur si de meschine interese din veac, cultura si creatorii de cultura, preotii metaforei spirituale, trebuie sa tinem steagul sus, langa grindarul de tacere al cerului. Ne vine sa repetam aceste adevaruri nu numai pentru a omagia pe cei initiati in taina culturii romanesti, ci si pentru a-i trezi, daca se mai poate, pe fricosii si slabanogii care gresesc trenurile si in loc sa mearga la serbarea lui 1 Decembrie la Cleveland, o apuca spre Detroit pentru a face sluj in fata lui Corneliu Bogdan, politrucul ceausist. Acesti frati, oricat de pompos si umflat le-ar fi numele c u l t u r a l, oricate mii de compilari de filozofie orientala ar fi incopciat in volume groase, dovedesc ca nu au nimic de-aface cu metafora si cultura. Ca sunt numai tarabari ai vorbelor siluite si scoase la mezat. Cultura reala e numai jertfa pentru neam si smerita ascultare de Dumnezeu.

Din fericire acesti masluitori ai culturii in exil sunt foarte putini. Generatiile romanesti de maine ii vor privi drept in ochi, asa cum se cuvine. Grosul exilului, cu miile lui de adevarati intelectuali, asculta cu credinta de marile trante si invaltorari ale spiritului, de tainele cele mari ale inimii.

* * *

Al treilea gand de exil e l i b e r t a t e a. Daca cultura a fost bine definita ca fiind ceea ce ne mai ramane dupa ce am invatat o viata intreaga si am uitat tot, libertatea trebuie definita ca fructul scump al unei indelungi si severe discipline, al unei totale renuntari la orice libertate si consolare, la toate bucuriile pamantesti. Devenim liberi numai invatand a muri, cum spune Mihai Eminescu. Numai murind definitiv la lume. A abuza de libertate, facand ceea ce ne convine, ceea ce ne dicteaza animalul din noi, e numai robie si ignoranta. La nivelul culturii, tocmai fiindca aceasta e rodul de aur al libertatii, libertatea ca atare devine suprema obligatie morala si chemare spirituala. Nicaieri si niciodata in lume si in istorie problema libertatii nu s'a pus mai acut si mai zguduitor, decat in exilul de acum. Ne-am luat lumea in cap, din dorul superlativ de libertate. Am stiut ca numai in libertate vom putea crea, vom putea spune si sluji adevarul, ne vom putea mentine raporturile interioare cu Dumnezeu, in acest veac in care faptul de credinta este o vina mortala. Si, acum ce sa pornim a face ? A ne vinde mafiilor, plecandu-ne grumazul in legaminte infioratoare pentru a-l servi pe Satan, pe Antihrist ? A ne intoarce la cei ce ne-au omorat si alungat ?

Problema exilului, ca si a culturii romanesti, a vietii si implinirii noastre pe pamant, se reduce la felul cum ne privim libertatea, cum facem uz de ea, cum vom sti sa rezistam in fata cumplitelor amenintari si tentatii, cum ne vom invrednici a primi moartea. E vorba de niste perspective ce trec dincolo de veac si de necazurile lui, dincolo de zarea propriilor noastre vieti, spre imparatia unor valori

si adevaruri-limita, spre tot ce a putut gandi omul vreodata mai inalt, mai inobilator si mantuitor. Iata deci credem ca exilul ia sensul drumului interior, al unicului drum ce ne-a mai ramas neumblat, accesibil, garantandu-ne gasirea, intoarcerea acasa si nasterea din nou.

Problema omului nou se pune acum cu o stringenta si urgenta inspaimantatoare. Nu vom birui pe planul neamurilor si al omenirii, cu atat mai putin pe plan individual, pana nu vom fi perfectat in noi, in majoritatea oamenilor traitori pe planeta, un proces de eliberare si culturalizare, de smerita si reala reincrestinare.

Creste cu smeritele noastre lacrimi si ingrijorari, cu marturiile noastre in fata mormintelor, o lume noua. Si aceasta se va dovedi candva a fi fost cea mai inalta chemare a exilului nostru.

Vasile POSTEUCA

U.S.A - 1969